

det Sted kommer det frem med endnu større Tydelighed, idet han siger: „Den neutrale Stat kan ikke undskylde en Begunstigelse overfor en af de krigsførende Parter med, at den med List eller Vold er bleven tvungen dertil; thi det paahviler den neutrale Stat selv at værne og opretholde Agtelsen for sin Neutralitet. Enhver neutral Stat har som Følge heraf ikke alene Retten til at være befriet for Krigens Uroligheder, men Pligten til at unddrage de krigsførende Benyttelsen af sit Lands Omraade. Skulde en krigsførende Stat med Magt ville besætte et Punkt paa det neutrale Omraade, maa den neutrale Stat, for vedblivende at kunne gøre Fordring paa at være neutral, møde Magt med Magt og med sin Krigstyrke, om fornødent hele denne, forhindre Besættelsen“. Det synes jo ogsaa at være ganske tydelige og klare Ord.

Der er en enkelt af disse folkeretlige Forfattere, en Mand ved Navn Fiore, som synes at ville trække en Grænse for, hvor langt en neutral Stats Pligt rækker med Hensyn til at forsvare sig med Vaabenmagt, idet han siger, at Pligten rækker ikke til, hvor der er Tale om et overmægtigt Angreb. Men den Betydning, man skal lægge ind i dette Ord „overmægtigt Angreb“, forklarer han selv, idet han siger, at den neutrale Stat blot ikke er ansvarlig for Følgerne af, at dens Modstand overvældes, naar dog alt er blevet gjort for at forhindre Krænkelsen. Altsaa, først efter at den neutrale Stat har gjort alt, hvad der staar i dens Magt for at forhindre Krænkelsen, kan der, hvis Modstanden saa overvældes, ikke af den Grund lægges noget Ansvar over paa den neutrale Stat. Og om dette Punkt bemærker førnævnte Kleen følgende: „Naar det paahviler den neutrale Stat selv at forsvare og opretholde sin Neutralitet — og i modsat Fald blev faktisk alle Neutralitetspligter illusoriske — kan ingen Stat undskylde Neutralitetsbruddet med Paaberaabelse af Svaghed uden forinden at have opbudt hele den Vaabenmagt, hvorover den raader. Skaffer den krigsførende Stat sig Passage med Magt, maa selv den svageste Stat spærre Vejen med sin Armé. Blicher den overmandet, er den fri for Ansvar, men kun efter at have gjort alt, baade fysisk og moralsk, for at hindre det skete“.

Saaledes ere den neutrale Stats Forpligtelser den Dag i Dag. De ere anerkendte, og de ere udtrykte, ogsaa f. Eks. i et Skrift herhjemme, som er forfattet af nuværende Justitiarius i Højesteret, Ny-

holm, og hvori han udtaler følgende om Neutralitetspligten: „Som Betingelse for, at en Stat kan blive behandlet som neutral, udkræves der efter den gældende Folkeret først og fremmest, at den ikke taaler, at nogen af de krigsførende paa dens Omraade til Lands eller Vands udøver nogen fjendtlig Handling mod den anden“. Men i det hele taget kan man sige, at den historiske Bevægelse indenfor Folkeretten nærmest er gaaet i skærpene Retning med Hensyn til de Krav, man stiller til den neutrale Stat, og de Pligter, man paalægger den. For ganske vist er det nok lykkedes i Haager-Konventionen af 1907 ogsaa at faa fastslaaet den neutrale Stats Rettigheder, idet man der har udtalt, at den neutrale Stat ikke er forpligtet til faktisk at dække sit Territorium i hele dets Udstrækning, men de neutrale Staters Forpligtelser bestaa, ogsaa efter 1907, væsentlig i akkurat samme Udstrækning som før 1907. I ældre Tid var der maaske en Tilbøjelighed til at se gennem Fingre med de mindre Neutralitetskrænkelser; men selv disse mindre ere nu forbudte. Overhovedet har det, naar der har været nogen Tvivl om Udstrækningen af Neutralitetspligterne, i Almindelighed, ja altid kan man sige, været med Hensyn til Grænsen nedad. At man først og fremmest skulde modsætte sig de større Neutralitetskrænkelser, derom har til Dato ingen Folkeretslærer været i Tvivl, og man har ikke hørt saadanne Udtalelser før herhjemme indenfor en Del af det radikale Parti og en Del af det socialdemokratiske Parti.

Jeg spurgte, da jeg før havde Ordet, hvor den Folkeretslærer var at finde, som mente, at man gennem et Sø- og Grænsepoliti kunde vente at faa en Neutralitetserklæring respekteret, og jeg spurgte, hvor den Stat var, som med Held havde forsøgt en saadan Fremgangsmaade. Jeg har ikke faaet noget Svar; ikke fra nogen Side, og det ligger simpelthen deri, at det overhovedet ikke er muligt at give noget Svar i saa Henseende. Der findes ingen andre Steder nogen, der har turdet anbefale disse Veje, undtagen netop herhjemme indenfor de radikale Rækker og indenfor vore Socialdemokrater. Men naar det er Tilfældet, saa er der jo ingen Tvivl om, at det er os, der skulle til at indlade os paa et Eksperiment. Hvis vi ville følge den Fremgangsmaade, der foreslaas af det radikale Parti, er det et Eksperiment, der skal foretages, og det et Eksperiment, hvor Talen er om vort Lands Eksistens, og det